

JÓDAL KÁLMÁN

Piroschka-fragmentumok, avagy csintalan betonfúrók karcos, ziháló gépsikolyai

1.

Piroschka, a kétnemű, zsupori félbolond, aki a halottakkal beszélget, lehunyt szemmel hever egy erdei tisztáson, miközben maga elé suttogja:
– Farkasember... baszd meg, szeretlek! Szeretlek! Szeretlek! Szeretlek!
Csak téged, éppen téged, nem ám száz másikat.

Aztán elhallgat. Noha ifjúkorának rég leáldozott, most először érzi, hogy igen, képes ilyen érzelemzuhanyra. Feltűri skótkockás szoknyáját, és maszturbálni kezd. Lába között nedves lé csöpög, és ezzel párhuzamosan ágaskodik a hús. Vannak megmagyarázhatatlan dolgok, igaz-e, kár firtatni.

2.

Piroschka, miután egy csokor íriszt kapott a festett szájú Farkasembertől, hirtelen mozdulattal szájon csókolja a szőrmókot, úgy, hogy az ajkán ottmaradnak a rúzsnyomok.

– Csak hogy tudd, úgy mellékesen... baszd meg, hogy is mondjam... szóval tudod... na... szeretlek, baszom az anyád!

Azzal sarkon fordul, az íriszcsokor pedig egy másik valóságban a sokszorosára duzzad, növekszik, már nem is csokor, hanem erdő, íriszerdő. Piroschka leveti katonaingét, meztelen felsőtesttel végighever a puha, illatos fehérségben, azt suttogva: Igen, azt hiszem, boldog vagyok. Legálábbis ebben a pillanatban. Igen, ez lehet a teljesség. A mellégördülő Farkasember lakkozott körmű mancsát szelíd határozottsággal átfogja, és csókot lehel a szarvai közé.

3.

Két zombivadász által működtetett szerelmes betonfúró közt Piroschka. Két műanyag hobbisárkány által működtetett szerelmes betonfúró közt a Farkasember.

Mindketten az égre emelik tekintetüket, és azt zihálják: Csakugyan velem történik mindez? Ez a csodálatos? Azt hittem, öreg vagyok már az ilyesmihez, túlságosan agyonsebzett. És mégis.

Cementeső kezd szitálni a tintaszín és grafitzürke égből, de ők egyre csak kacagnak, nevetgélnek, ügyet sem vetnek rá, hogy irdatlan zűr és baj van mindenfelé körülöttük.

– Csupa gondtalan, bársonyos szerelem az egész univerzum! Ha széthullóban van, számomra akkor is.

4.

A levágott fejű víziszörny bekapcsolja a betonfúróját. Az azonban surrog és nyiszorog, ki érti. Piroschka bekapcsol egy másik betonfúrót, ami hasonló hangokat hallat, pontosabban inkább csak tompán kerreg, és karcosan sóhajtozik.

Közöttük a Farkasember hever a végtelenbe tekergő, csavarodó autósztrádán.

Az inverz Piroschka elzavarja a natúr kiszerezésű víziszörnyet, leveti fekete bakancsait és szintén fekete ingét, majd a fekvő, már többé-kevésbé csak az asztrálsíkon funkcionáló Farkasember szívébe irányítja a fúrószárat. Körülöttük légkalapácsok és napelemek erdeje.

– Das ist die Liebe – motyogja maga elé, és bekapcsolja a gépet. Ráspolyos hörgések, masszív sóhajok töltik be a légheret. Igen, mosolyodik el a Farkasember is az aszfalton heverve, ez valóban a szerelem. Ritka kincs. Becsüljük meg. Aztán már csak a szív húsát széttrancsírozó csintalan fúrófej behatolását érzi a mellkasában.

5.

Piroschka, a Jugendstil-húsbaba.

A piramisok völgyében kifeszítve, megkötözve ordít, kéjesen sikítozik. Kopaszra borotvált fején tetovált ideogramma, nyakában WC-láncappalikáció. Körülötte a sivatagot porszívózó griffnémberek kísértet-csapata.

Ekkor a különc délutánban feltűnik a lézerpisztolyt szorongató Farkas-ember, és ártalmatlanítja a kísértet-griffeket.

Odamegy Piroschkához, és szerelmet vall. Egyértelműsíti: rég vártalak. Ezt követően a humán furdancsával Piroschka hüvelyét veszi célba.

Piroschka, a kifeszített húsbaba csak annyit közöl a beszélő-készülékén:
– Hatolj belém. Fulladj belém – majd tűnődve hozzáfűzi: – Baszd meg, ez lenne a szerelem?

Fönn a végtelen, digitális lego-égboltozaton két kósza ufó kergetőzik, üzekedik. Mindez teremthető és rombolható, szétszedhető és újra összerakható, mint bármi.